

Věčná

1474-1
Sazochok Václ.
Lukavec 40
p.Lovosice

PRÁŽ

Týdeník Svazu Čechů z Volyně

Ročník V. — Číslo 47

V Zatci dne 1. prosince 1950

Cena 3 Kčs

Proti válečné propagandě

Váleční štváči mají kromě atomové pumy ještě jednu ne méně nebezpečnou zbraň, kterou ohrožují mír: je to propaganda nové války. Co by jim byly platné všechny ty atomové pumy, a celý arsenál smrtelných zbraní, kdyby nedovedli pro své útočné cíle získat podporu širokých mas lidí a vyvolat u nich touhu po masových vraždách. Vrahem se nestane nikdo za hodinu. Vrahové se pěstují a připravují od nejútlejšího dětství. Zločinci, kteří chtějí uvrhnout svět do nové války se bojí míru, neboť, jak píše United States news, orgán amerických finančníků „všechno se zhroutí, jestliže bude mír opravdu zaručen“. Zatím co válka pro prostého člověka je hrozným neštěstím, jeví se hrstce finančníků z Wall Streetu „vykoupením“. Užívají svých nesmírných finančních zdrojů, aby zničili mír a rozničili nový válečný požár. Lidé, kteří myslí na novou válku, mají mnoho peněz, mnoho celulosy, radiových vln. Ovládají tisk, rozhlas, film, divadlo i umění, prostě všechny dorozumívací prostředky, které staví do služeb propagandy války.

Bojí se míru a proto celý tento arsenál obrací proti míru a jeho obráncům. Nejen že rozeštvávají národy mezi sebou, ale podněcují nenávisť ve vlastních zemích proti těm, kdo chtějí mír a zavrhnou válku. Rozněcují svým cynickým štváním ty nejnížší pudů a vyzývají k hromadným vraždám mřumilovných lidí, žen, starců a dětí, jejichž jediným proviněním je, že si nechťejí navléknout jho, které jim chystají američtí imperialisté. Tito váleční štváči se brání všemi prostředky každému dorozumění mezi národy a proto zneemožnili, aby se obránci míru sešli na kongresu v Sheffieldu. Nepodařilo se jim však znemožnit konání kongresu, neboť delegátům II. Světového kongresu obránců míru se dostalo pohostinství ve Varšavě, kde mohli svobodně rokovat o tom, jak účinně bránit mír. Zde se mnohým delegátům z kapitalistických zemí teprve otevřely oči, jak propaganda válečných štváčů záměrně a vypočítavě falšuje skutečnosti, aby se lidé nedověděli pravdu o jejich skutečných úmyslech.

Mírový manifest a poselství národům světa

Po týdenním rokování skončilo slavné zasedání varšavského kongresu obránců míru, přijetím dvou rozhodnutí světového významu. Zástupci více jak sedmdesáti národů přijali Manifest národům světa a výzvu, adresovanou Organizaci spojených národů, která obsahuje konkrétní požadavky obránců míru. V Manifestu národům celého světa kongres odsuzuje válku, pokusy imperialistů uvrhnouti svět do nové války, propagandu války, agresí v Koreji a žádá, aby parlamenty i vlády všech zemí byly uvědoměny o mírových závazcích, předložených II. světovým kongresem obránců míru.

V devíti bodech výzvy Organizaci spojených národů, není vyjádřeno jen přání mužů a žen, kteří po celém světě manifestovali svou nenávist vůči válce, ale konkrétní požadavky, jichž splnění může odvrátit válku a zajistit trvalý mír. V této výzvě žádá II. kongres obránců míru především okamžitě zakončení války v Koreji, odvolání cizích vojsk a mírové řešení, za účasti lidové Číny a korejského lidu. Za druhé se žádá uzavření mírové smlouvy s jednotným a demokratickým Německem a s Japonskem. Za třetí se prohlašuje právo koloniálních národů na svobodu. Za čtvrté se definuje pojem agrese, jako zločin, jehož se dopouští stát, který první používá ozbrojených sil proti jinému státu. Za páté se prohlašuje válečná propaganda za zločin proti lidstvu a

žádá se přijetí zákona na ochranu míru. Za šesté se žádá zřízení válečného tribunálu, který by zkoumal osobní odpovědnost generála Mac Arthura, za válečné zločiny páchané na Koreji. Za sedmé se navrhuje zákaz atomové zbraně, jakož i jiných zbraní hromadného ničení, postupné odzbrojení velmocí a zřízení mezinárodní kontroly atomové zbraně. Za osmé se žádá odstranění hospodáské diskriminace a obnovení normálních hospodářských styků mezi státy. Za deváté pak apeluje kongres na vlády všech zemí, aby umožnily rozšíření kulturních styků mezi národy. V závěru této zprávy se konečně oznamuje, že II. světový kongres ustavil Světovou radu míru, složenou ze zástupců všech národů, která bude mít vznešený úkol zajistit pevný a trvalý mír.

„Na mír se nečeká, mír se dobývá“, praví se v Manifestu národům a tak II. světový kongres obránců míru ve Varšavě vyhlásil svým Manifestem i výzvou Organizaci spojených národů velkou bitvu o mír, do níž se nyní zapojí všechny ty stamiliony lidí, kteří již svým podpisem pod Stockholmskou mírovou výzvou se přihlásili do tábora míru, vedeného Sovětským svazem. Tyto dva historické dokumenty varšavského kongresu, budou-li podepřeny vůlí a odhodláním stamilionů obránců míru, se stanou slavnou Chartou míru všech národů světa.

„Mír zvítězí nad válkou!“

Ve Varšavě byla odhalena propaganda podněcovatelů nové války v celé své nahotě a hrůzném cynismu. Delegáti mírového kongresu si uvědomili, že hlavním nebezpečím pro mír je propaganda války, která v rukách válečných štváčů je stejně smrtelnou zbraní jako atomová puma. Proto sovětský delegát Ilja Erenburg předložil II. kongresu obránců míru resoluci, v níž se odsuzuje propaganda nové války, která vytváří největší hrozbu mírové spolupráci národů, v níž se

žádají parlamenty všech zemí, aby vydaly zvláštní zákon „zákon o obraně míru, zavádějící trestní odpovědnost za propagandu nové války v jakékoli formě ať už slovem, tiskem, rozhlasem nebo filmem“ a aby zaručily v zájmu zajištění trvalého míru výchovu nového pokolení v duchu spolupráce s jinými národy a úcty k jiným rasám a národům. Tato resoluce ukládá všem obráncům míru další nový úkol: bojovat ze všech sil proti válečné propagandě.

Bedřich Engels

Před 130 lety, 28. listopadu 1820 narodil se v Barmen v rýnské provincii pruského království, nejbližší přítel a spolupracovník Karla Marxe a spoluzakladatel moderního vědeckého socialismu, Bedřich Engels.

Rodinné prostředí, v němž mladý Engels vyrůstal, nebylo příznivé přátelstvím a ideálům, jak je v sobě Engels nosil od studentských let. Engels objevoval v sobě básníka plného romantického vzletu a hluboký zájem ho poutal k hudbě a k výtvarnému umění. Odtud, z těchto duchovních základů, rostlo v něm přesvědčení, že zasvětil svůj život literární a vědecké činnosti. Ale zájmy jeho otce, majetníka malé továrny na krajky, byly značně odlišné od zájmů jeho nejstaršího syna Bedřicha. Mladý Engels musel na přání otce předčasně ukončit studium na gymnasiu a vstoupil jako příručí do obchodního domu v Brémách.

Písařská práce ve velkém exportním obchodě však nemohla Engelse zabránit, aby se i nadále vzdělával politicky a vědecky. Již ze svého domova si odnášel nenávisť k policejnímu absolutismu a k zvlášť byrokratickému pruskému státu. Studium filosofie, zvláště Hegelova učení, že ve světě probíhá ustavičný proces změny, přivedlo Engelse — který se nemohl smířit s daným stavem věcí — k názoru, proč by tedy měl věčně trvat absolutismus pruského krále, obohacování nepatrné menšiny na škodu ohromné většiny a vláda buržoasie nad pracujícím lidem.

Z tohoto základního poznatku Engels vycházel i ve svém dalším studiu společenských a politických poměrů své doby. A byl to poznatek takového rázu, že dvacetiletý Engels byl svým smýšlením již dokonale radikálem. Ve svých četných článkách odvážně bojoval proti monarchii, šlechtě, náboženství a zvláště proti reakční Schellingově filosofii.

Engelsův myšlenkový vývoj potom rychle dozrává, když se mu roku 1842 podařilo přimět svého otce, aby mohl dále studovat, tentokrát na universitě v Berlíně. Pilně poslouchá přednášky z filosofie, navazuje styky s demokratickými literáty v t. vz. „Mladém Německu“ a jeho literární činnost se rozvíjí v prudkých polemikách proti stoupencům „čisté filosofie“ a proti reakčnímu mysticismu v základních otázkách vývoje společenského řádu.

Ale otec opět zasahuje. Domníval se, že Bedřichův život bude účelněji naplněn, když bude pracovat v prostředí, které pokládá za výhodnější pro synovu budoucnost. Engels byl otcem poslán do Manchesteru aby tu pracoval jako úředník ve velkém tkalcovském podniku.

V Engelsevých dosavadních životě to byla významná změna. V Anglii se po prvé dostává do užších styků s proletariátem, navazuje styky s odboráři a socialisty, a pilným studiem poměrů v průmyslově vyspělé Anglii se čím dále tím víc utvrzuje v přesvědčení, že boj za osvobození dělnické třídy je věcí mezinárodní dělnické solidarity.

Své dojmy a zkušenosti z Anglie počal Engels uveřejňovat nejprve v „Rýnských novinách“ a potom v „Německo - francouzských ročenkách“, které redigoval Karel Marx. Další studium a hlavně krvavé boje stávkujících anglických dělníků s policií a vojskem, rozhodly o tom, že Engels r. 1845 pod vlivem Karla Marxe přikračuje k napsání významného díla „Postavení dělnické třídy v Anglii“. Byla to otevřená obžaloba kapitalismu a buržoasie, silné a pravdivé vylíčení utrpení a boje dělnické třídy s přesvědčujícími důkazy o tom, že měšťácká demokracie vůbec není schopna vyhojit sociální zlo.

V této době také dochází k užšímu styku Bedřicha Engelse s Karlem Marxem v Paříži, kde Marx žil v emigraci. Vzniklo velké přátelství dvou velkých duchů jež spojovalo vědecké studium s praktickou činností mezi dělnictvem. Tak vznikl proslulý „Manifest komunistické strany“, nejskvělejší revoluční proklamace, jaká byla kdy napsána. A brzo poté vznikla i „Bída filosofie“. V tomto spise Marx za Engelsevy spolupráce, po prvé rozvinul zásady svého historického materialismu, naproti staršímu, idealistickému nazírání na dějiny.

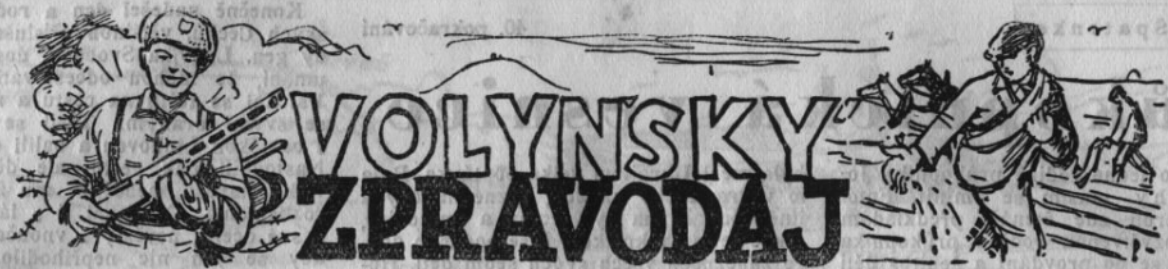
Revoluce roku 1848, která vzplála nejvíce ve Francii a pak se rozšířila do jiných zemí, přivedla Marxe a Engelse zpět do vlasti. Oba přátelé se stali duší všech revolučních akcí v Prusku. Ale na zákrok pruské vlády byli jako vůdci revolučního povstání ze země vyhoštěni.

Engels opět nastoupil práci v Manchesteru, Marx se uchýlil do Londýna. Duchovní styk obou přátel však nebyl vůbec přerušen. Dopiso-

vali si téměř denně a společně vypracovali zásady vědeckého socialismu.

Roku 1870 přesídlil Engels do Londýna a jeho spolupráce s Marxem trvala až do Marxovy smrti r. 1883. Plodem této společné spolupráce byl Marxův „Kapitál“, nejvýznamnější politicko-ekonomické dílo XIX. století, a u Engelse četné velké a malé spisy, z nichž zvláště vzpomínáme na polemický spis proti Dühringovi, v němž Engels výstižným způsobem rozebral nejdůležitější otázky z oboru filosofie, přírodovědy a společenských věd. Poté následoval další významný spis „Původ rodiny, soukromého vlastnictví a státu“. Engels v něm vysvětlil svou vlastní, materialistickou metodu, boj tříd a pravou podstatu instituce, nazývané stát. Konečně roku 1888 vydává závažné filosofické dílo „Ludvík Feuerbach“, jež se po zásluze vyrovnává s idealistickým vyústěním německé klasické filosofie.

Přechod z kapitalistické k beztrždní socialistické společnosti, o nějž usilovali před osmdesáti léty Marx a Engels, jako vůdcové dělnické třídy, není v dnešní době již jen vědeckou teorií. Zásluhou jejich velkých žáků a pokračovatelů, Lenina a Stalina, je to dnes živá skutečnost, největší převrat v dějinách lidstva. Podle Engelse to znamená překonání dosavadního třídního rozdělení společnosti a — „skok z říše nutnosti do říše svobody“. A jistě právem. Všechny dosavadní revoluce odpovídaly jen zájmům menšiny. Teprve socialistický převrat, jak jej Engels s Marxem ve svých pracích odůvodnil, odpovídá zájmu naprosté většiny lidstva. Je to i důkazem správnosti Leninova a Stalinova učení, jak nás o tom nejlépe poučuje vítězství socialismu na jedné šestině světa a začínající poněmáhly přechod Sovětského svazu k vyššímu stupni beztrždní společnosti, ke komunismu. Takový byl příklad a odkaz vědeckého díla Marxa a Engelse a takový je výsledek bojů a zápasů jejich největších žáků Lenina a Stalina.

VOLYNSKY ZPRAVODAJ

Zprávy svazu

Volynští Češi — úlevy při placení převzatých investic a zásob.

Svaz Čechů z Volyně požádal před časem Národní pozemkový fond, aby vol. Češi — přidělci zemědělských usedlostí — byli osvobozeni od povinnosti placení převzatých investic a zásob. Na tuto žádost jsme obdrželi následující odpověď: (čj. 83-651/50-II/4-27 ze dne 10. XI. 1950)

„Na Vaše podání ve věci placení investic a zásob převzatých volynskými Čechy, příslušníky čs. zahraniční armády v SSSR a podle seznamů, které jste při tom předložili, budou volynským Čechům poskytnuty tyto úlevy při placení těchto převzatých investic a zásob:

Částka podle výměru o placení investic a zásob bude snížena o % slev, povolených přidělci při stanovení nebo placení přidělové ceny, t. j. a) o procento srážek přiznaných z důvodů rodinných a majetkových poměrů (sociální srážky),

b) o procento slevy, přiznané přidělci jako přednostnímu uchazeči (účastníku nár. boje za osvobození, reemigrantu, vál. invalidovi atd.).

Takto snížená částka bude zahrnuta do splátkového plánu jako součást úhrady.“

Zimní lázeňská akce pro zemědělce

Svaz bojovníků za svobodu upozorňuje své členy, že některé jeho léčebné domovy, jako na př. v Karlových Varech a Mariánských Lázních, zůstanou otevřeny i přes zimu, aby tak byla umožněna lázeňská léčba především zemědělcům — členům SBS.

V Mariánských lázních bude zahájena léčba v léčebném domově SBS 18. prosince t. r., v Karlových Varech počátkem ledna příštího roku.

Žádosti o léčbu se přijímají už nyní a budou vyřizovány v pořadí jak přijdou. Žádosti se přijímají pouze na předepsaných tiskopisech a musí být doporučený místní jednotou SBS. Je třeba dbátí přesného vyplňování žádostí, aby nemusely být vráceny jako neúplné k doplnění.

Upozorňujeme na tuto mimořádnou příležitost k lázeňské léčbě naše krajané, členy SBS, zejména bratry a sestry zemědělce, důchodce a válečné poškozené, především pak průkopníky JZD, kteří budou umisťováni přednostně za velmi výhodných podmínek, případně i bezplatně.

Žádosti zaslejte zdravotnímu referátu v sociálním oddělení SBS, Praha II, Legerova 22. Zde možno obdržet též potřebné tiskopisy nebo případné informace. S dotazy se obračejte na Vaši příslušnou jednotu SBS.

Placení členského.

Členy Svazu Čechů z Volyně, kteří dluží členské za rok 1950 a předešlá léta znovu upozorňujeme, že v nejbližších dnech obdrží upomínky a složenky se žádostí, aby zaslali dlužné částky na adresu Svazu do Žatce.

Žádáme je, aby s poukázáním dlužné částky neotáleli. Poslouží tak nejlépe naší organizaci a tím i sobě.

Okresní výbory odboček žádáme, aby učinili podobná opatření, aby otázce vybírání členského věnovali zvýšenou pozornost a aby docílili toho, že do 15. 12. t. r. všichni členové odboček budou mít členské příspěvky vyrovnány. Žádáme je dále, aby do konce t. r. poukázali na naší adresu vybrané členské příspěvky s vyúčtováním a se seznamem členů, kteří přes upomínky členské příspěvky nevyrovnali.

Okresní odbočka Svazu Čechů z Volyně pro okres Lanškroun, žádá všechny své členy, aby platili členské příspěvky u bratra pokladníka Emila Berana, Dolní Třešňovec čp. 70, pošta Lanškroun. Zvláště upomínáme členy, kteří dluhují za rok 1948 až 1950.

Příspěvky budou přijímány během měsíce prosince t. r., aby k novému roku mohla odbočka provést vyúčtování s ústředím v Žatci.

Za Vaše včasné vyúčtování Vám děkuje odbočka Svazu Čechů z Volyně, pro okres Lanškroun.

Svaz Čechů z Volyně, odbočka v Praze, zve Vás a Vaše známé na druhý Mikulášský taneční večerek, který se bude konat v sobotu dne 9. prosince 1950 v „Šretrově“ restauraci, kom. podnik, Riegrovy sady, Praha XII, stanice elektrické dráhy Vinohradská tržnice č. 10, 11, 22. Mikulášská nadílka — dárky se přijímají do 22 hodin. Čistý výtěžek bude věnován na sociální výpomoc reemigrantům z Volyně. Začátek ve 20 hod. Vstupně dobrovolné. Zveme opravdu srdečně a upřímně naše krajané a přátele pražské a mimopražské na volynské dostaveníčko. Dobrou náladu povznese výborná hudba a hlavně setkání se známými a přáteli. Mimopražské milé hosty žádáme, aby

event. ohlásili svou účast předem, aby se zajistily pro ně noclehy.

Výbor odbočky SČzV v Praze.

Na Svaz Čechů z Volyně dochází denně řada žádostí našich krajanů o jednorázový mimořádný příspěvek za rok 1950 k důchodům z národního pojištění a k zaopatřovacím požitkům válečných poškozených. Upozorňujeme, že tento příspěvek bude automaticky vyplacen všem vprávněným uchazečům a že o něj žádati nemusí. Obdrží jej přímo od národní pojišťovny nebo státního úřadu pro válečné poškozené, který jim vypácí důchod.

Na žádost paní Heleny Valešové, roz. Millerové, Žatec, Vol. Čechů 1262 oznamujeme, že jí nebyla poskytnuta zápisná ze soc. fondu SČzV ve výši 3.000,— Kčs, poněvadž o ni nežádala. Jde o náhodnou totožnost jmen.

Museum děkuje

1. Pí. Marii Noskové a sl. Anně Halámkové za propůjčení 50 a věnování 8 fotografií ze života na Volyni.

2. Panu Tarasu Holubovčovi za cenné sešity o ukrajinském lidovém nábytkovém umění, které použijeme pro studijní část musea.

3. Panu Václavu Bočkovi za propůjčení podrobné mapy Volyně.

Prosíme další dárce, aby své příspěvky zasílali na Svaz Čechů z Volyně s poznámkou „Museum“

Hist. komise SČzV

Krajané, jimž je cokoliv známo o národní a státní spolehlivosti Evženie Logvisové, roz. Veselé, nar. 12. listopadu 1912 v Šepetovce, t. č. bytem Maciejow, ul. Jana Gala v Polsku, prosíme, aby to oznámili co nejdříve Svazu Čechů z Volyně v Žatci.

Václav Rajman — pátrání.

Krajané z Dlouhého Pole na Volyni žádáme, aby nám se vším urychlením sdělili vše, co jim je známo o Václavu Rajmanovi z Dlouhého Pole, který byl údajně přísl. německé policie v době, kdy Volyni okupovali Němci, odjel s nimi a zemřel v roce 1946 na tyfus v ruské nemocnici.

Jakoukoliv zprávu zašlete na adresu Svazu Čechů z Volyně v Žatci.

Pátráme po nynějším pobytu Žofie Schallové, poslední bytem v Zablocie, pov. Bielsko u p. Dziendzieła. Případné zprávy adresujte na SČzV.

Antonín Špatenka

40. pokračování

Průkopnická vesnice

A ještě o jedné rodině průkopníka Josefa Linhy musím se zmínit. Fotografie, kterou zde čtenáři předkládám ukazuje rozvětvenou rodinu průkopníka Linhy, jak se po provdání a ženitbě děti rozrostla a jak mnoho přinesl tento průkopník vlasti a národu.

Josef Linha, který přijel s ostatními průkopníky na Volyn roku 1871, zakoupil si v tehdejší pralese, později vesničko Moskovštině, 8 morku lesa. Byl původem ze Lhoty pod Hoříčkami a vyučen tkalcem. Měl dva syny Josefa a Karla. Když zaplatil les a všechny ostatní nutné poplatky, zbylo mu celkem 20 rublů, které měl jak na obživu rodiny, tak i na jiné neočekávané výdaje.

Jako všichni ostatní průkopníci, tak i on z počátku žil velmi skromně. Byl však pracovitý a vytrvalý, takže se pomalu stával život jeho příjemnější. I jeho zemlanka jednoho dne zmizela, postavil si chatu a později pak pěkné hospodářské i obytné budovy. Bylo to již zapotřebí, synové dorůstali v ženichy. Mimo hospodářství založil Linha také cihelnu, která mu velmi dobře šla a mnoho mu pomohla.

Ze synů obdýval nejdříve Karla, který se ženíl do Krupy, kde mu Linha zakoupil 12 ha pole. Zůstal tedy doma Josef, který se po čase také oženil a tak mu Linha hospodářství předal. Byl spokojen a jen jako na špatný sen vzpomínal na smutné začátky v pralese.

Syn hospodařil dobře a Linha, starý průkopník klidně umíral s vědomím, že pro své děti vykonal vše, co mohl a že umřel, dal jim poučení, aby v jeho práci a přičinlivosti pokračovali.

Synu Josefovi Bůh požehnal na dětech, neboť jich měl devět. Šest bylo hochů a tři děvčata, z nichž jeden ještě docela maličký zemřel a druhý syn tragicky zahynul ve druhé světové válce, v roce 1918. Josef Linha vyučil se řemeslu bednářskému, které bylo na Volyni velmi výnosné. Po jeho zboží, které vyráběl,

byla mezi Ukrajinci velká poptávka. Byla to vědra, bečky na zeli, různé nádoby a jiné věci. Linha byl šetrný a pracovitý, takže se mu v krátkém čase podařilo dobře zabezpečit všech svých sedm dětí. Hoši dostali od něho každý pozemek o výměře 15 ha i s budovami, děvčata pak dostala peníze a to každá 3.000 rublů ve zlatě a veškeré zařízení do bytu a kromě toho ještě po dvou kravkách.

Ukrajinci tím, že takto dobře vybavil svoje děti, tvrdili o něm, že není možné, aby si peníze vydělal, ale že si je sám razí.

Celá léta byl spokojen, ale druhá světová válka, jako všem ostatním rodinám v Moskovštině, nepřinesla ani jemu nic dobrého. Čtyři synové, tři zeťové, tři vnuci a jedna vnučka vstoupili do armády na obranu své vlasti.

Nebyl to malý dar, když jedenáct vojáků z jedné rodiny dal vlasti k dispozici. Linha se svoji ženou, dětmi a vnučkami, zůstal hospodařit bez hospodářů na sedmi statcích. Rodiče byli již staří, ale pomáhali, kde se dalo. Linha byl již opravdu starý dědeček, ale vzal vždy svoji hůlku a stále se usmívaje, chodil z jednoho statku na druhý, jednou na Moskovštinu, podruhé na Malovanou aby když ne jinak, tedy alespoň radou byl samotným ženám nápomocen.

Dobrý děda se těšil na konec války. Byl hrdý na své děti, které bojovaly za vlast. Když pak se jeden syn, který byl propuštěn po zranění domů, vrátil, poněkud se mu ulevilo, neboť starostí bylo již opravdu mnoho na jeho šedivou hlavu. Zasáhla ho však ještě rána, když se dozvěděl, že jeho syn padl v bojích u Dukly a rovněž jeden vnuk. To působilo mocně na starého člověka, ale řekl si, že válka vyžaduje vždycky oběti a tak že i on musí na oltář vlasti obět přinést.

Vroucně si přál, aby válka již skončila a aby on mohl se vrátit do vlasti, z které vyšel, neboť i jeho přání bylo, aby mohl zemřít v Čechách.

Konečně nadešel den a rodiny volyňských Čechů, většinou příslušníků armády gen. Ludvíka Svobody, dostali vyrozumění, že mohou odcestovat do Čech. Všichni se těšili na cestu a na shledání se svými drahými. Těšil se i dědeček s babičkou Linhovou a balil své svršky. Nastoupili pak cestu, ale dědeček měl velké starosti, neboť se mu žena cestou roznemohla. Ošetřoval ji s láskou a též o své dcery, nevěsty a vnučata pečoval, aby se jim nic nepříhodovalo. Chtěl je zdravé předat svým synům a zeťům.

Dne 20. dubna 1947 šťastně a bez nehody dojezdili do Žatce, kde nadšení ze shledání bylo nekonečné. Dědečka s babičkou odvezl si pak jeden ze synů na svoji usedlost do Podbořan. Dědeček byl nyní klidný a spokojený, jenom ho trápi, že jeho žena je churava. Ošetřoval ji však stále sám, ale přes jeho péči jeho dobrá družka dne 14. srpna 1947 tiše skonala. Babička si přála na konci svého života, aby byla pochována vedle svého vnuka ve Pšově, který prošel celým peklem Dukly bez nehody, přece však zahynul při odstraňování min na Slovensku jako poručík. Vyhověli tedy přání babičky a uložili ji k věčnému spánku vedle svého vnuka.

Dědeček když odověl, nebyl již tak veselý, ale stále žil a kde mohl, všude synovi v hospodářství pomáhal. Nezapomněl však ani na ostatní děti, které navštěvoval a při svých návštěvách zašel vždy na hřbitov ke hrobu své dobré ženy.

Když se vracel od svých dětí ze Pšova ke svému synu do Podbořan, šel vždy pěšky, ačkoli 4 km pro starého člověka je dosti daleko. Cestou uvažoval, jaké dnes jeho děti mají snažší hospodářství, jaké výhody mají lidé zde, proti nim tam na Volyni. Co jen ta voda, jaká je to výhoda, když je všude zavedena, o méně dřiny mají. Maně si vzpomínal, když jako dítě přijel s rodiči na Volyn v letech 1871-2-3, jakou námahu měli s vodou. Což teprve, když ve svých zemlankách z počátku museli jen loučemi svítiti.

Se zrakem zasazeným vzpomínal, jak primitivním nářadím korčovali les a připravovali pole. Vykračoval si po pěkné asfaltové silnici a jak tak pohřzen byl ve vzpomínky, předjelo ho auto. Dědeček se ho nejdříve ulekl, odskočil stranou, ale pak, když auto zmizelo za chvíli v dálce, opět si připomněl, jak on, jednou za čas vyjel si do města na státní silnici, aby dětem ukázal, jak auto vypadá. Čekal na silnici třeba celý den, ale zrovna tou dobou žádné auto po silnici nepřešlo. Žena napekla jim buchty na cestu, protože věděli, že může dlouho trvat, než se vrátí, protože děti chtěly vidět ten vůz, co jezdí bez koní.

Když někdy dědeček musel jeti do města, co se natrmácel, než tam koňmi dojel a nyní si říkal:

„Podívejme se, to je pěkné pohodlíčko. Pěkně si tam člověk sedí, vůz je zakrytý, ani větřík tam neprofoukne.“

Vzpomínal, jak přijel vždycky s každé cesty téměř nemocen, zatím co tady se zaplatí pár korun a za několik hodin dostane se snadno vlakem s jedné strany Čech na druhou.

Ve vzpomínkách mu cesta ze Pšova do Podbořan rychle ubíhala. Časem pozoroval traktor, jak se pěkně na poli obrací. Říkal si:

„Takhle kdybychom byli my začínali, to bychom se tolik nenadřeli. Je vidět, že lidé stále nmyslí na to, jak by si svoji práci usnadnili.“

Pokračování

Požehnaná rodina Linhova.

Dějiny české Volyně

35. pokračování

Dr. J. Folprecht

Stáje, maštale a chlévy byly místnosti stejně obdařené největší pečlivostí, zvláště konírny a kravíny (volů pěstovali málo). Byly umístěny co nejbližše obytným místnostem pro případ nutné pomoci. Tento dobytek je daleko ošetřenější a mohutnější než domácí.

V stejném pořádku a v největší péči bylo hospodářské náčiní a stroje, kterých bylo už při 10 desjatinách v hospodářství dostatek a jejichž počet i užití svědčí o tom, že společenský život jejich byl velmi účinný radami i používáním všech technických vymožeností, po ruce jsoucích a nejen nevyhnutelných, nýbrž i práci usnadňujících a zlehčujících.

Hospodaření jejich bylo účelně střídavé, podnikavé a rozumně pokusné: přinesli i pěstování nových plodin (máku) a jejich chmelaření, jež vyniklo na vysoký stupeň a povzneslo i okrášlilo celý kraj, obohatilo svými vzory všechny jen trochu pracovitě tuzemské jednotlivce. Dokázalo také, že Čechové si jako přistěhovalci půdu nevybírali, nýbrž, že půda každého dobrého sedláka vynesla totéž, co vynesla Čechům. Chmel byl toho hlavním vysvětlením.

V každé osadě bylo jakési družstvo provozní, které radilo a řídilo hospodaření, hlavně chmelové. Totéž bylo i v mlékaření a provozování živností a dílen k opravě hospodářských a mlýnských strojů i k jejich výrobě. (Huleč, Boratín, Kvasilov.) Tato zařízení provozní daleko předčila podobná zařízení německá, čímž byla velmi prospěšná celému kraji.

Takto a podobně o našich mluví Křižanovskij i Cichocká. Shodně pohlíželi na Čechy i lidé domácí a vidouce u nich dobré vlastnosti i úspěchy, hleděli na ně z počátku i pověřivě a nedůvěřivě, nemohouce ani uvěřiti v úrodnost své země. Vzájemný poměr se stále lepší.

A uznání?

Kde možno při nedostatku pramenů zachytit úsudky o práci volyňských, vyznívají velmi pochvalně a

neskrblí uznáním i objektivních účinků české práce pro okolí.

Ale dlužno se podívat i na druhé straně u týchž autorů malorysosti a at náboženské, nebo národnostní úzkoprsosti popisovatelů. Přímo odstrašujícím příkladem po jiných stránkách bývá zmíněný už pravoslavný kněz J. J. Křižanovskij.

Jeho úsudek vyznívá však přece tak, že práce česká působila pouze na volyňském okrese, v poměru k celému Rusku nepatrném. Tedy tito „privilegovaní“ Čechové, kterých později bylo 15.524 duší, měli patrně působiti na sedláky evropské i asijské Rusi, a to hned.

Řekli jsme jinde, že význam činnosti zemědělské Čechů na Volyni asi nikdo nikdy neocení. Kolektivní neznalost a nepravost národnosti je známa. Jestliže však k ním přistoupí studená a bezohledná zaujatost náboženská, stupňují se tyto vlastnosti tak, že může býti odstrašujícím příkladem ve stati Křižanovského ta část, která je věnována Čechům ihned za vypočtením jejich volyňských zásluh. Kdyby práce Křižanovského nebyla jednou z mála prací ruských o Čechích na Volyni, nemuseli bychom si jí právě v této části všimati. Je to však nutné.

Křižanovskij má pravdu v tom, že tvrdí, že je naprosto nutno kultivovati na Volyni národ ruský sám, jehož je tam půldruha milionu. Slova jeho, zahrocená proti ruským úředníkům, tedy ruské státní správě, jež ve věci volyňských Čechů mnoho nedala na úsudky málo vzdělaných pravoslavných kněží, jsou nespravedlivá jak vůči této správě, tak vůči Čechům.

Tehdejší ruská správa při nedostatku řádných škol, učitelů a vzdělaných kněží, kteří by byli mohli čeliti agitaci vzdělanějších katolických kněží polských, nemohla pro kulturu této země a pro kulturu všeobecnou si počínati jinak, než co nejušilovněji podporovati živel český, nesoucí kulturu do zapadlých a zapomenutých volyňských vesnic, ať si měla po

strance národní úmysly jakékoliv. Křižanovskij, který v některých partiích svého díla osvědčuje dosti důvtipu, hlavně ve věcech církevních, vypadáva ze své role, vida v Čechích lidi nábožensky vlašné a i pro pravoslavnou církev nebezpečné a znevažuje jejich kulturní činnost vůbec. Zdá se, že činnost neruských osadníků, kteří v kijevské, podolské a volyňské gubernii v roce 1882 vzdělávali 552.770 desjatin půdy, kterou by byl v té době nevzdělal nikdo, nemá pro něho cenu.

Křižanovskij představuje zde názory pravoslavné, pro něž ruská vláda, chtějíc pomoci hospodářsky i kulturně, nemohla a nesměla se rozhodnouti, zvláště ne tehdy, když si počala řádně všimati Čechů a chtěla — zatím nezištně po stránce národní — jich užití jako přehradu vůči Polákům. Všechny jeho narážky na sblížování Čechů s Poláky jsou přehnané a nepravdivé. Spisovatel nezná český život a české názory prostého lidu na slovanskou otázku tehdejší, u nás se soustřeďující na největší slovanskou říši jako na vlastní záchranu. A nezná ani historii politickou v Rakousku v době, kdy Čechové se stěhovali na Volyn; nezná poměr Poláků k nám v nejtěžších našich dobách za rakousko-německého absolutismu ani po něm; z jednotlivých nepatrných, sousedsky náhodných poměrů posuzuje poměr celých národů, v té době už nevyjadřovaný nábožensky, nýbrž nutnostmi národními.

Něbudeme se zabývatí politickými úvahami Křižanovského o Čechích, o tendencích staročeských a mladočeských a nemusíme hleděti k stejně nesprávným úsudkům jeho o náboženské vlašnosti české. Jsou to pouhé matné obrysy bez pronikání a porozumění. Při tom stále klade důraz na to, že Čechové nemají smyslu pro posty, časté svátky, církevní obřady při rozličných životních příležitostech: vytýká při dobré mateřské a rodičovské výchově hlavně takové znaky náboženských formalit, jež hraničí s pověrami.

Pokračování.

Popisy českých osad na Volyni — Martinovka

Jiří Hofman

(Dokončení)

Rodina Moravcova byla postižena zase další ranou. Jednoho večera přišli benderovci k Josefu Moravcovi, bratrance zavražděného na loupež a po krátké hádce ho na útěku zastřelili.

Těžké to byly doby, kdy každý člověk přispíval čím mohl k pořádku fašismu, ať svou krví či prací a bandy zloduchů mu v tom překážly. Byly zřízeny milice pro potírání banditů, avšak nemohly být současně všude. Byly časté případy, že bandité se vloudili i do řad této milice.

Po smrti Stanislava Kabáta byl zvolen předsedou Jaroslav Janko, avšak i ten musel za krátkou dobu odjet do Rovna, aby unikl téměř jisté smrti. Na jeho místo pak nastoupil Stanislav Báča, který setrval ve funkci až do reemigrace.

Vyučování ve škole začalo ve školním roce 1944—45 v září. Učitelem byl po absolvování půlročního kursu Boleslav Bačovský. Nebyl učitelem z povolání a proto co mu scházelo v pedagogické vědě, nahrazoval pilnou prací a láskou k žákům. V roce 1946—47 byl nahrazen Ukrajincem Arkadiem Mohylou, který však svým chováním nezískal u občanů ani vážnost, ani uznání.

Příchod čs. vojáků do Rovna nebyl velkým překvapením pro naše občany, protože o existenci čs. sboru v SSSR věděli. Vždyť kolem 40 mužů již v něm sloužilo. Vojáci byli všude vítáni s nadšením a často se slzami radosti v očích. Příchod čs. vojáků přesvědčil i ty nejzabedněnější pochybovače, že republika bude opět svobodná.

Občané martinovští nikdy neskrbili, když šlo o dobrovolné dodávky nebo sbírky pro armádu sovětskou nebo československou. Celkem věnovali československé armádě 6 koní, 4 kusy hovězího dobytka a 2 prasata; sovětské armádě 86 koní 7 kusů hovězího dobytka a 6 prasat; celkem bylo věnováno 92 koní 11 kusů hovězího dobytka a 8 prasat, nejištěné množství tuků, mýdla, drubeže. Pro čs. armádu 3.500.—Rb., dvě jezdecká sedla, úpřez a hudební nástroje. Pro sovětskou armádu několik vozů.

Padlí ve druhé světové válce. V polské armádě nebyl zabít ani raněn nikdo, v sovětské armádě byl zabít 1, raněn žádný, v československé zahr. armádě zabiti 5 zraněno 10, zavražděni nacisty 2, zraněn 1, benderovci zabito 6.

V sovětské armádě padl Stanislav Dvořák. V čs. armádě padli: Miloslav Bačovský, syn Fr., Miloslav Bačovský, syn Josefa, Václav Bačovský, syn Josefa, Vladislav Bačovský, syn Fr., Adolf Havlíček, Stanislav Janko, Václav Janko, Václav Krčma, Adolf Šef-

čík, Josef Vendolský, syn Rudolfa. Zajat byl Václav Havlíček. Zavražděni nacisty: František a Palagie Jindřiškoví, raněn Václav Jindřišek. Benderovci byla zabita rodina Kabátova: Stanislav, Anna, Libuše, Věra, dále Josef Moravec, Vladislav Moravec.

Po osvobození Československé republiky nezůstali všichni vojáci z Martinovky ve staré vlasti. Touha je táhla domů a tak někteří demobilizovali a jeli domů. Přijeli na začátku září 1945. V roce 1947 všichni pak reemigrovali do ČSR s rodinami.

Po dlouhých přípravách náš vlak odjel dne 18. dubna 1947 z rovenského nádraží za východu slunce. Jeli jsme necelé dva týdny. Většina rodin byla prozatímne umístěna ve středisku v Bochově. Dne 1. května, což je skutečně symbolické, v den svátku práce, přijela bochovská skupina do střediska. Odtud se rodiny rozjely téměř po celé Moravě a po části Čech. Jsou celkem v 10 okresech. Rozdělení podle okresů:

Krnov: — 38

Stanislav Báča, syn Václava, Václav Báča, Aloisie Bačovská, vdova po Gustavu, Jan Bačovský, syn Leopolda, Vladimír Bačovský, syn Leopolda, Stanislav Bačovský, syn Leopolda, Marie Bačovská, vdova po Josefu, Miloslav Bačovský, syn Josefa, Václav Bačovský, syn Josefa, Vladislav Bačovský, syn Josefa, Frant. Dvořák, Jaroslav Dvořák, syn Fr., Rudolf Dvořák, Anna Havlíčková, vdova po Jaroslavu, Frant. Havlíček, Arnošt Herblich, Josef Herblich, Stanislav Herblich, Jan Janko, Jaroslav Janko, Václav Janko, Vladimír Janko, Josef Kovář starší, Josef Kovář mladší, Josef Krčma, František Krčma, Václav Lipavský, Anna Moravcová, vdova po Josefu, Josef Moravec, Vladislav Moravec, Vladimír Průša, Adolf Šefčík, Jan Vendolský, syn Rudolfa, Stanislav Vendolský, syn Josefa, Josef Vendolský, syn Josefa, Václav Vendolský, syn Josefa, Josef Zbierajevski, Josef Zemba.

Vyškov: — 14

Josef Bačovský, syn Fr., Miloslav Bačovský, syn Fr., Vladimír Bačovský, syn Fr., Leopold Bačovský, Vlad. Bačovský, Stanislav Bačovský, syn Vlad., Jaroslav Bačovský, syn Vlad., Jiří Hofman, Josef Janko, syn Jana, Stanislav Janko, syn Josefa, Josef Krčma, Václav Krčma, syn Josefa, Josef Roušal, Arnošt Vendolský.

Žlutice: — 2

Josef Košátko, Vladimír Moravec.

Nový Jičín: — 9

Karel Dvořák, syn Jana, Václav Dvořák, syn Jana, Jan Kabát, Stanislav Kabát, syn Jana, Václav Kabát, Josef Lajnvébr starší, Josef Lajnvébr mladší, Lipinský, Servetnicki.

Děčín: — 3

Jos. Vendolský, syn Rud., Václav Vendolský, syn Rud., Josef Hamáček.

Podmokly: — 2

Vladimír Jahoda, Stanislav Jahoda.

Žatec: — 6

Václav Báča, syn Václava, Jaroslav Bačovský, syn Josefa, Josef Cmudt, Václav Cmudt, Vladimír Cmudt, syn Václava, Teofil Malhauz.

Zábřeh: — 5

Ig. Dubec, Adolf Havlíček, Vlad. Košátko, Vlad. Obrajtr, Vlad. Vojtíšek.

Cheb: — 1

Boleslav Bačovský

Teplice - Šanov: — 1

Jaroslav Kabát.

Celkem reemigrovalo 80 rodin.

Na Volyni zůstaly z celé obce 3 osoby české národnosti (smíšená manželství). Jsou to: M. Herblichová, A. Janková a M. Viková. Uvedená jejich příjmení jsou za svobodna.

Doslov.

Děkuji všem bývalým martinovským občanům, kteří se přičinili o vznik „Kroniky“. Byli to zejména: Arnošt Vendolský (zapůjčil plánec katastru obce z r. 1941), Jan Janko (zapůjčil smlouvu, podle níž byli zjištěni zakladatelé obce), Stanislav Báča (zapůjčil kroniku hrušvické farnosti a provedl celkovou věcnou korekturu), Václav Báča, Anna Herblichová, Jan Janko, pamětníci začátků obce (vyprávěli skutečné příběhy ze života obce před první světovou válkou).

Náčrtek katastru není zcela přesný a zajisté neodpovídá stavu z roku 1873. Josef Lajnvébr, který má starou mapu katastru, odmítl ji zapůjčit, i když byl třikrát o to žádán.

Konec.

Naši na Tachovsku

Václav Židlický

(Dokončení)

Proti jiným okresům je zde nejvíce krajanů usídleno právě v okresním městě Tachov. Většina jich pochází z Antonovky a Olšanky. Zastoupení Volyňských v lidospřávně se omezuje pouze na Václava Vajskebra, který je ve vyživovací komisi MNV, a Václava Kratochvila, člena OAVNF. Zemědělci tu jsou v menšině a z nich se nejlépe osvědčují, podle vyjádření okresních funkcionářů, krajané Marek a Novohradský, kteří jsou v dodávkách příkladem. Krajané - dělníci jsou zaměstnáni v nár. podniku Chodské pily, TOSTA, n. p., kde pracuje řada volyňských děvčat jako šičky, STS a HAMIRO, n. p., továrna na hračky. Neradi se chlubí svými výkony, což je ostatně u volyňských Čechů zjev všeobecný. Proti mnoha místním občanům méně mluví a více pracují. A že pracují dobře, dokazují i jména volyňských úderníků z n. p. HAMIRO jako Helena Černá, Zina Kucharčuková, Marie Doležalová, Naděa Koutná, Naděa Maturová a j. Jedním ze starých úderníků je krajan Černý — otec údernice Heleny — který byl za své výkony poslán na rekreaci na Slovensko. Řada starších osvědčených pracovníků z MTS ze SSSR i mladších, kteří se dobře osvědčují, pracuje ve Státní strojní stanici. Působí zde např. Vlad. Laušman, stachanovec ze Sovětského svazu, Josef Hroch, úderník Josef Vajskebr a j.

Krajané v Tachově mají také volyňskou dechovou hudbu. Vede ji krajan Roubal, zkušený muzikant, který měl kapelu v Antonovce. Ve dne pracuje jako zedník a večer jde se „svou partou“ hrát pro radost našim na vesnici. A chodí často, neboť na vesnicích jsou oblíbenější, než kterýkoli z jiných souborů. Ale neměli to tak lehké, neboť krajan vedoucí neměl kapelnickou živnost, ač o ni žádal a ONV často určilo pokutu za hru „na černo“. Teď už to je lepší, i když jsou často přezíráni.

A jsme-li u kulturní činnosti, za zmínku stojí, že krajané si zde chtěli založit i kulturní soubor. A byl to nápad uskutečnitelný. Jsou zde pro to velmi dobré síly, ať je to harmonikář Oříšek, Ing. Šulc, kraj. Kucharčuková, kteří disponují velmi dobrým hlasovým fondem, bří Bočkové — dobří akrobaté, či jiní. Souvisí to snad s celkovým nazíráním úředních činitelů na volyňské Čechy, že dosud nedošlo k založení tohoto

souboru, ač učitel Ent, který se o tuto organizaci pokoušel, již před mnoha měsíci odevzdal okresnímu osvětovému inspektorovi seznam osob, které se přihlásily.

Z Tachova je rovněž, snad jediný z volyňských Čechů, studující ve státním kursu pro přípravu pracujících na vysoké školy. Je to Václav Smihradský a shodou okolností studuje v Žatci. Do kursu se rovněž přihlásili Jaroslav a Viktor Bočkové. S velmi dobrým prospěchem absolvovali oba 3měsíční výběrový kurs a ač oba studovali na vysoké škole v SSSR, (jeden na pedagogické, druhý na technické) nebyli z nepochoptelných důvodů do státního kursu přijati. Nedala by se tu zjednat náprava?

Za zmínku také stojí, že jedna z nejzapadlejších a nevzhledných ulic v Tachově nese jméno „Volyňská“. Je v ní nejvíce „bouraček“, ovšem bydlí tu také nejvíce volyňských Čechů. Je v tom kus pravdy o osídlování. . . .

Asi hodinu cesty od Tachova lesem, podél bystrého potůčku, leží hojně osídlena volyňskými Čechy obec Svobodka. Žije zde řada volyňských rodin z Antonovky a z Holovně. Soužití s vnitrozemskými občany není zvlášť dobré. Jedním z důvodů sporů bylo JZD. Mají zde II. typ a jeho zakladateli jsou právě volyňští Češi v čele s Františkem Andrllem. Než došlo k založení, říkali místní občané, že oni by šli do JZD, ale Volyňáci nechtějí. Dnes zase žehrají na Volyňáky, neboť k vůli nim prý museli do družstva také. Je tu tedy nedostatek dobré vůle na jedné straně.

Vedle Andrleho Franti. dobře si vede Josef Novotný. Oba splnili vzorně dodávkové povinnosti. Žije tu také stařeček Josef Dus. Je mu přes 80 let a zastihl jsem jej na poli při práci.

V MNV jsou z Volyňských pouze členové a to Jan Pič, který zastává funkci předsedy vyživovací komise, Vojtěch Janča, M. Palicová a Boh. Hudovská.

Lepší soužití je ve Studánce, kde žije 27 rodin volyňských Čechů z Antonovky. Jsou také dál s prací. Mají tu JZD III. typu. Obecní otázky, které jsou tak často zdrojem sporů, se řeší na schůzích MNV, kde volyňské Čechy zastupují Jan Janča, Jindřich Lipovský, Vlad. Janča a Anna Jančová.

Otázka asimilace je už úplně vyřešena v Dl. Újezdu. Ač zde krajané nemají po nedávné reorganizaci v MNV žádné zastoupení, žijí ve shodě. Ještě než založili JZD, chodili si vzájemně s usedlíky z vnitrozemí vypomáhat, aby mohli všichni splnit kontingenty. A jsou spokojeni přesto, že tu mají půdu II. bonity, čili „samý kámen“, jak říkají.

Špatně je u okresních činitelů zapísána obec Žebráky. Je osídlena téměř výhradně volyňskými Čechy. V souvislosti s tím byl zde vysloven názor, že je to příklad, jak se osídlovat nemělo.

Poměry na místě zjištěné nesvědčí však plně pro toto stanovisko. V obci není elektřina, není žádný obchod, nejsou hospodářské stroje, nejbližší možnost spojení je 10 km atd. Před příchodem volyňských Čechů zde bylo pastvinářské družstvo, takže usedlosti nebyly zrovna v nejlépeším stavu. To všechno jistě nemalou měrou působí na osídlence a nelze se divit, že obec dosud nevynikla.

Ovšem ke cti neslouží krajanům vzájemné rozpory. Vedle rodin z východní Volyně žijí tu rodiny ze západní Volyně a je možné pozorovat, že tyto složky, tak blízké původem i společnými zájmy, nedovedou být zajedno. Měli bychom si uvědomit, že nesmí být mezi námi tak malicherných rozdílů a vzájemných sporů, aby na nás bylo špatně pohlíženo.

Více by krajanům v Žebrákách pomohla účast v MNV. Zatím, co jsou zde takřka všichni z Volyně, funkce v MNV zastávají zbývající usedlíci z vnitrozemí. A jedná-li se tak „o nás bez nás“, není divu, že jsou nesrovnalosti.

Velmi dobře se zapojili krajané ve Starém Sedlišti. Z celkového počtu 22 volyňských rodin zde usídlených je většina z Olšanky a z Vysoké. Jako starí družstevníci z SSSR osvědčují se dobře v JZD. Pracovní skupina volyňských Čechů, kterou vede krajan Ant. Marek, je nejlepší v obci. Měla nejdříve dokončen výmlat, vybírání brambor, atd. Dodávkové povinnosti splnili krajané většinou nad 100%. A jak řekl okresní tajemník Zbořil, osvědčují se líp než usedlíci z vnitrozemských okresů. Jako členové v MNV jsou z krajanů Ferdinand Marek, Jindřich Živný a Vlad. Nový.

Působí zde také krajan učitel Černý, který vedle činnosti v JZD a ČSM organizuje a vyučuje v Lidových kurzech ruštiny.

Stejně dobře si vedou krajané v Novém Sedliši, kde je 14 rodin z Olšanky. Jako ve většině obcí v lidospřávně jsou zapojeni většinou zemědělci. Tak jsou členy MNV Vladimír David a Josef Roušar, který je zde neoficiálním představitelem volyňských Čechů. Celá obec splnila dodávku obilí na 114%, brambor na 160%. Dobře se zapojila do akce „Pardubický snop.“ Jakmile bude vyřízena otázka sítního statku, který má být zapojen do místního JZD, přejdou na III. typ. Plánují vysázení 14 ha ovocné zahrady a již letos přistoupí k vysazování některých štěpů.

Na otázku, „co by se mělo zlepšit ve VS?“, odpověděl krajan Roušar — „více zpráv z krajů osídlených našimi krajaný“. Jistě správná poznámka a věříme, že také on se stane jedním z našich dopisovatelů, kterých je k tomu tak zapotřebí.

A jinak, než žít ve shodě, nepředstavují si život občané v Mlýnci, kde je 7 volyňských rodin. I zde se krajané osvědčují. Npř. krajan Novohradský předal dodávku hovězího masa, krajan Buben dodávku brambor.

Po překonání počátečních neshod dobře se sžívají krajané v Újezdě pod Přimdou. Krajan Josef Lancinger je navržen jako účelní místního JZD a vedle něho v MNV působí krajan učitel Václav Puler, jako kull.-školský referent. Dodávky jak v rostlinné, tak i v živočišné výrobě mají splněny nad 100%.

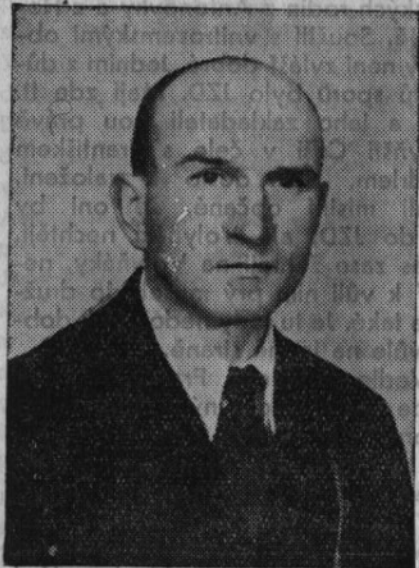
V celku tedy lze říci, že krajané na Tachovsku jsou spokojeni a v práci se osvědčují. Pochopitelně dosud nevyřešená otázka majetkoprávních záležitostí působí mezi krajaný oprávněné rozčarování a mnohde i zatrpkllost, zvláště když mnozí byli přímými svědky toho, že sovětské úřady ihned po příjezdu reemigrantů z CSR na Volyň jejich pohledávky vyrovnaly, zatím co naše pohledávky již čtvrtý rok čekají na vyřízení.

Věříme však, že i tato zbývající otázka bude v dohledné době kladně vyřízena. Tím bude značně pomoheno konsolidaci hospodářských poměrů reemigrantů z Volyň a rovněž tak uspíšen proces jejich úplné asimilace v zájmu všeobecném i našem.

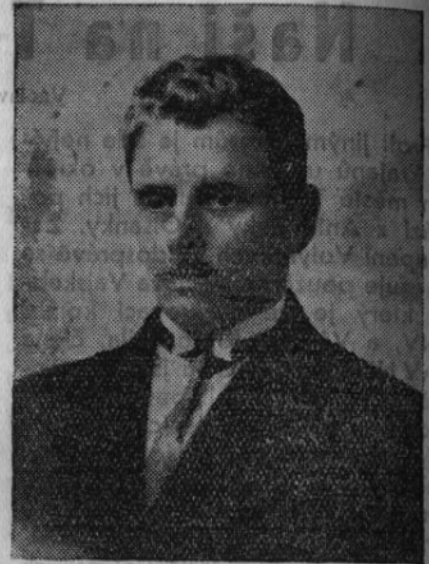

Dne 4. prosince 1950 dožívá se náš drahý tatínek o dědeček Alois Martinovský z Českého Malína na Volyňi 75 let. — Do mnoha dalších let hodně zdraví a klidného života mu přeji

děti a vnučata.

27. listopadu 1950 dožil se náš drahý otec a manžel Vladimír Anděl 50 let. Do dalších let mu přeji hodně zdraví a spokojenosti manželka Marie, synové Jarka, Vladík, dcera Helenka a otec Karel.

Dne 28. listopadu t. r. se dožil náš manžel a dědeček p. Bohumil Marek ze Zdobunova 71 let.

Jako malý chlapec přišel na Volyň s rodiči, odkud se po letech opět vrátil do vlasti. Přes svůj pokročilý věk vykonává ještě zodpovědnou práci, jako instruktor - strojívuče ve válcovných trub v Chomutově.

Přejemu mu ještě dlouhá léta pevného zdraví a spokojenosti, jako dosud.

Manželka, vnučka, dcera a zeť Vaníkoví.

Poděkování. Pravoslavná církevní obec v Žatci děkuje touto cestou svým věřícím z obcí Veletic, Stránek a Holedeče za darované kourohve pro zdejší pravoslavný chrám a prosí Boha, aby všem dárčům byl štědrým odplátimelem!

Na křtinách u p. Vladimíra Kočky v Čejkovicích, okres Žatec, bylo z podnětu pí Baurové a Kubištové vybráno ve prospěch pravoslavné církevní obce v Žatci 875 Kčs. Děkujeme všem šlechetným dárčům za jejich dar. Novokřtěncům pak a jejich rodičům přejeme hojného zdraví a Božího požehnání!

Oznámení

U příležitosti čtvrtého výročí smrti našeho nejmladšího syna Bohumila Lišky, kterého jsme 28. listopadu 1946 doprovodili k věčnému spánku na hřbitov v Hrušvicích, bude za klid jeho duše sloužena v pravoslavné církvi v Žatci dne 3. prosince 1950 o 11. hodině bohoslužba. Byl naší útěchou a jedinou nadějí. Prosíme známé a zejména příbuzné, aby mu v tu dobu věnovali s námi tichou vzpomínku.

Truchlíci rodiče.